

Eszenyi Csenge: Ajándék

Ajtócsapkodással kezdődött az este, mint mindig. Dühös voltam anyáékra nagyon. Mindig megmondják, hogy mit csináljak. Nem mehetsz el a barátnőiddel, még nincs elmosogatva, elpakolva, kiterelve, kitakarítva. Mindent nekem kell csinálnom? Elegendem van! Anya bejött a szobámba és kiabálni kezdett, hogy miért van megint ilyen nagy rendetlenség. Mondtam neki látszólag nyugodtan, hogy elpakolok. A barátaim mit csinálnak péntek délután? Buliznak, moziba mennek, kajálnak, én viszont itt ülök és pakolok. Nagyon elegendem van. Az minden álmom, hogy eljussak Londonba, de nem visznek el, mert utálnak! Holnap elmegyek a nagynénémhez, ő biztos segít!

Másnap elindultam a nagynénémhez, aki egy jósnő volt. Köszöntem neki és kértem, hogy jósoljon nekem. Nagyon meglepődött, mert én még sosem kértem jóslatot tőle. Azt kérte, hunyjam be a szemem. Felém nyújtott egy kristályt és azt mondta, hogy ez minden problémámat megoldja. Illedelmesen megköszöntem, de nem értettem, hogy ez hogyan segít. Azt mondta, hogy egyébként én is lehetnék kevésbé szemtelen és a szüleim is jobban örülnének, ha rendet tartanék. Hát ezt nem hiszem el! Már mindenki ellenem van? Otthon a kristályt csak mérgesen a szekrényembe dobtam. Ezután anya fogadott fortyogva a dühtől.

– Nem azt mondtam, hogy nem mehetsz sehová, amíg nincs rend?! – kérdezte ordítva.

Becsaptam az ajtót, kulcsra zártam és pakolni kezdtem, mint minden nap. Jó, mindegy, talán már csak ez segíthet rajtam – jutott eszembe és elővettem a kristályt.

– Kérlek, segíts, hogy eljussak Londonba! Egyedül! És vissza se jöjjenek!

Nem történt semmi. Á, gondoltam, hogy csak egy ócska vacak! Már éppen tettem volna vissza a szekrénybe, amikor fényleni kezdett. Mi a... Mondtam, de a mondatot már nem tudtam befejezni, mert fényleni kezdett a kristály. Hirtelen nem a szobámban találtam magamat, hanem egy teljesen más világban. Megláttam magam előtt a Big Bent. Megszólalni sem tudtam a boldogságtól és csak bámultam a nagy óratornyot. Ez a legjobb ajándék, amit életemben kaptam! – pusziltam meg a kristályt.

– Soha többé nem megyek haza! – kiáltottam a nagyvilágba.

Azt az érzést, amit akkor éreztem, nem lehetett felülmúlni. Ez az érzés az önállóság volt. Ez az a dolog, amire minden 16 éves lány vágyik. Teltek, múltak a napok és én várost néztem, barátokat szereztem. Annyira jó volt! London utcáin csavarogtam, kávéztam, és végre önálló lehettem. Beteljesült az álmom. A legnagyobb álmom.

Egyik nap viszont kis hiányt éreztem magamban. Hiányzott a családom. A több napos ittlétem miatt megismertem egy csomó velem egyidős lányt. Éppen Klaudiával beszélgettem, amikor megint éreztem azt az érzést, a hiányt.

– Klaudia! Szerinted lehet, hogy hiányzik a családom? – kérdeztem félve.

– Ne butáskodj már! Itt önálló lehetsz, senki nem szab szabályokat, még lakást is találtál, legalábbis nálam bármeddig lakhatsz – mosolygott.

– Igazad van! – bólintottam. – Hiszen megkaptam a lehető legnagyobb ajándékot! – néztem a nyakamban lógó kristályra.

Másnap elindultunk London legnagyobb vidámparkjába. Felültem az óriáskerékre és onnan néztem a várost. Egy bakancslistás álmom kihúzva. Miután visszamentünk a szobába, eldobtam egy szemetet a földre. Ekkor anya megjelent előttem és kiabálni kezdett. Boldogan rohantam oda hozzá, meg akartam ölelni, de csak a levegőt karoltam át. Elsírtam magam és megint elnyomta az önállóság csodálatos érzését a hiány. Szembesülnöm kellett vele, hogy tényleg nagyon hiányzik a családom. Tudtam, akkor már tudtam, hogy haza kell mennem. Bár rossz érzés volt, beismernem, de nagyon egyedül éreztem magamat. Viszont eszembe jutott, hogy a kristály segítségével még visszajöhetek ide bármikor. Írtam Klaudiának egy üzenetet, amiben elmondtam, hogy mennyire köszönök mindent.

– Bárcsak haza juthatnék! – suttogtam bele a kristályba.

Vártam egy kicsit, és amikor fényleni kezdett a kristály, megnyílt előttem egy kapu. Már éppen mentem volna bele, mikor megnyílt előttem a föld. Felvisítottam és elejtettem a kristályt. Én középen ragadtam, a föld másik oldalán a kristály, ellenkező irányban pedig a kapu. Viszont a féreglyuk, vagy nem is tudom, mi az, úgy látszott, kezd bezárulni. Túl messze volt a kristálytól. Egy pillanat alatt kellett döntenem. Ha itt hagyom a kristályt, akkor lehet, hogy már többé vissza nem jöhetek, de hogyha most nem megyek át a kapun, sosem tudok már hazamenni. Legyőzte a szeretet az önállóságot és hirtelen felindulásból beugrottam a kapun.

Újra az utcánkban találtam magamat. Örömben sírva szaladtam, egyenesen a házunk felé. Be akartam lépni az ajtón, de zárva volt. Bekopogtam. Anyáék helyett viszont egy fiatal házaspár nyitott ajtót. Megkérdeztem, nem tudják-e, hogy hol vannak a szüleim. Csodálkozva néztek rám és nem azt mondták, amire számítottam. Azt mesélték, hogy már négy éve meghaltak. Sírva rohantam ki a házból és úgy zokogtam, ahogyan még soha. Időkapuba kerültem! Ez a kristály a világ legrosszabb ajándéka! Az lenne a legjobb ajándék, ha végre visszakaphatnám a családomat. Zokogtam a hideg járdán, de amikor kinyitottam sírástól beduzzadt szememet, az ágyamon találtam magamat. Úr Isten! Az egészet álmodtam?

Sírva rohantam anyáék szobájába. Ezt egyszerűen nem hittem el! Nem voltak otthon. Lassan a megőrülés határán voltam, mikor megláttam egy üzenetet az asztalon: „Anca! Komolyan mondom, nem tudom, hogy mondjam még, hogy pakolj össze! Elmentünk a boltba. Mire hazaérünk, legyen rend! Puszi: Anya.”

Én úgy örültem ennek az üzenetnek! A legnagyobb ajándék az enyém, a szerető családom.